

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΝΑΚΟΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
ΕΚΩΑΙΣΕΙΝΕΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

— Ήρθα να σε παρακαλέσω, είπε η Λένα στη Ριρή, να πής στον άνδρα σου να μιλήσει στην κυβέρνηση για τη μετάθεσι του «συζύγου μου». Δεν έννοω να φύγω από την Αθήνα, αν δεν τὸ πετύχω αυτό. Θὰ τὸ κάμης, Ριρή, δὲν εἶνε ἔτσι; Δεν θὰ ἀρνηθῆς μιά τέτοια χάρι σὲ μιά παλιὰ φίλη σου σὰν καὶ μένα.

— Μὰ ναί... ἀπάντησε ἡ Ριρή ἀπρόθυμα. Φυσικά... θὰ τοῦ μιλήσω. Ὡστόσο ὅμως δὲν ξέρω ἂν θὰ εἶνε καὶ εὐκολο.

— Ὅχι δά... Μὰ, μ' ἀπελπίζεις, ἀγαπητή μου. Ὅλοι μὸς λένε πὼς ἔχει μεγάλη ἐπιρροή στὴν κυβέρνησι.

— Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἔτσι λένε ὅλοι. Ἐχει βέβαια κάποια ἐπιρροή στὴν κυβέρνησι, μὰ δὲν ξέρω ἂν εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχη ἓνα τέτοιο ρουσφέτι.

Ἐπενέθη τὴν ὥρην ὁ Ἄλεξ.

— Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε στὴ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. Δυὸ λόγια θὰ πῆ στὸν ὑπουργὸ καὶ ἡ δουλειὰ θὰ τελειώσῃ.

Τὰ λόγια τοῦ πειράσανε τὴ Ριρή. Σηκώθηκε ἀπάνω ἐρεθισμένη καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ἐσὺ τάχεις ὅλα εὐκολα. Δυὸ λόγια... Ἐνα σημεῖωμα... Ἐτσι θαρρεῖς;

Γύρισε κατόπιν στὴ Λένα καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐξ ἄλλου δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, ἀγαπητή μου, γιατί τὸ θέλεις τόσο νάρθῃς στὴν Αθήνα. Πῶς ἔχεις νὰ κερδίσης; Μήπως δὲν θάχῃ κι' ἐδῶ ὁ ἀντρας σου τὴ βιβλιοθήκη του, τὰ διαβάσματά του, τὰ συγγράμματά του;

Γύρισε καὶ κτύπησε γιὰ μιά στιγμὴ τὸν Ἄλεξ καὶ συνέχισε:

— Ἐκτὸς ἂν ἔχῃς ἄλλο λόγο καὶ ζητᾷς νάρθῃς στὴν Αθήνα. Ἄν εἶνε ἔτσι ὅμως, δὲν εἶμαι κατάλληλη νὰ ἐνεργήσω γι' αὐτό.

Ἐπενέθη καὶ πάλιν ὁ Ἄλεξ.

— Τί λές, Ριρή; εἶπε. Εἶνε πολὺ φυσικὸ νὰ ζητᾷ νὰ ῥθῇ στὴν Αθήνα κοντὰ στοὺς δικούς της, στὶς γνωριμίες της, στὴν κίνησι, στὴ ζωή.

Ἡ Ριρή κοκκίνισε.

Εἶχε ἀνάψει γιὰ καλὰ.

— Αἱ ἔτσι; Τὸ βρίσκεις φυσικὸ καὶ σὺ; φώναξε στὴν Ἄλεξ. Πο- λὺ ὁμοῖα! Ἄφοῦ τὸ βρίσκετε φυσικὸ οἱ δυὸ σας τὸ

τε...

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ. Κλονίστηκε ξαφνικά καὶ ἔπεσε σὲ μιά πολυθρόνα, κρατώντας τὴ μέση της.

— Συγγνώμη! Δὲν εἶμαι καλὰ! τραύλισε.

Ὁ Ἄλεξ ἔτρεξε κοντὰ της.

— Τί ἔχεις; Τί αἰσθάνεσαι; τί ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον.

Ἡ Λένα πῆγε κι' αὐτὴ κοντὰ της καὶ τῆς εἶπε:

— Τί εἶνε; Τί σοῦ συμβαίνει;

— Πονῶ! ἀπάντησε ἡ Ριρή ξέψυχα. Νά, ἐδῶ στὴ μέση μου. Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ μὲ χτυποῦν μὲ μαχαίρι. Δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ, Θεέ μου. Πρέπει νὰ πλαγιάζω.

— Πρέπει νὰ τὴν πάμε στὴν κάμαρά της, εἶπε ὁ Ἄλεξ στὴ Λένα.

— Ὅχι, ὄχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἄλεξ.

Καὶ γυρίζοντας στὴ Λένα τὴν παρακάλεσε:

— Βοήθησέ με, Λένα.

Ἡ Λένα τὴ βοήθησε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ στηριχθῇ ἀπάνω της.

— Θὰ σοῦ περάσῃ ἀμέσως μόλις ξαπλώσῃς, τῆς εἶπε καθὼς ἔβγαιναν ἔξω.

— Ναί, τὸ ἐλπίζω, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Θὰ μείνῃς λίγο μαζί μου, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ναί, θὰ μείνω νὰ σοῦ κρατήσω συντροφιά.

— Σ' εὐχαριστῶ...

Ὁ Ἄλεξ ἔμεινε μόνος.

— Διάβολε! ψιθύρισε. Ἐχει γοῦστο νὰ συγκινήθῃ.

Πλησίασε κατόπιν πρὸς τὴν πόρτα, τοῦ ἦταν ἀριστερά, καὶ γτόπησε.

— Ποῖος εἶνε; ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Ἀσπασίας, τῆς μητέρας τῆς Ριρῆς.

— Ἐγὼ, ἀπάντησε ὁ Ἄλεξ. Ἐξ ἑμιά στιγμῆ. Εἶνε ἀνάγκη.

Ἡ κυρία Ἀσπασία βγῆκε ἀμέσως ἔξω.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε.

Ὁ Ἄλεξ τῆς φίλησε τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε:

— Νομίζω πὼς ἔφατῃ ἡ ὥρα πρὸς ἄλλο ἀνεπιθύμητο περιμέναι. Ἡ Ριρή δὲν αἰσθάνεται καὶ τόσο καλὰ τὸν ἑαυτὴ της. Τί σὰς ἔχει πῆ ὁ νιατρός;

— Πῶς ἀλγιάζουν ἡ μέρες. Μὰ πῶς εἶνε ἡ Ριρή;

— Τὴν πῆνε ἡ Λένα σὸ κρεβάτι της.

Ἡ κυρία Ἀσπασία ἀνησούχησε.

— Ἡ Λένα! εἶπε. Ὡ, δυστυχία μας!... Ποῖος μὰς γλυτώνει πειὰ ἐπὶ τὴν νλῶσά της...

Μὰ τί ζητοῦσε αὐτὴ ἐδῶ;

— Ἦθε νὰ παρακαλέσῃ τὴ Ριρή γιὰ τὴ μετάθεσι τοῦ ἀνδρός της

(Ἀκολουθεῖ)

— Πονῶ! ἀπάντησε ἡ Ριρή ξέψυχα.